

**STRASNE
ZVERINSKE
ZADEYE**

1. KNJIGA
VOLKODLAK IN ZMAJEVKA

2. KNJIGA
MORSKE POŠASTI IN DRUGE POSLASTICE

mettis
BUKVARNA

The Beastly Boys

Volkodlak in zmajevka
Strašne zverinske zadeve
prva izdaja

Naslov izvirnika:
Werewolf versus Dragon

Naslov zbirke:
An Awfully Beastly Business

Copyright © 2008 Matthew Morgan, David Sinder & Guy MacDonald
First published in Great Britain in 2008 by Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB
A CBS Company

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Copyright © 2009 za Slovenijo Mettis Bukvarna, d.o.o.

Založnik: Mettis Bukvarna, d.o.o., Maribor
Za založnika: Goran Č. Potočnik
Leto izida: 2009
Leto natisa: 2009

Prevedel: Boštjan Gorenc
Lektorirala: Jana Kolarič
Ilustriral: Jonny Duddle
Uredil: Goran Č. Potočnik

Prelom in oblikovanje: Mateja Goršič in Barbara Kobljar
Tisk: Tiskarna knjigoveznica Radovljica, d.o.o.
Naklada: 1000

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111-93-311.3

MORGAN, Matthew
Volkodlak in zmajevka / The Beastly Boys ; ilustriral Jonny
Duddle ; prevedel Boštjan Gorenc. - Maribor : Mettis bukvarna,
2009. - (Strašne zverinske zadeve)

Prevod dela: Werewolf versus Dragon

ISBN 978-961-92599-6-2
1. Sinden, David 2. MacDonald, Guy
246962944

**STRAŠNE
ZVERINSKE
ZADEVE**

VOLKODLAK IN ZMAJEVKA
THE BEASTLY BOYS

ILUSTRIRAL JONNY DIDDLE

PREVEDEL BOŠTJAN GORENC

NOCUJ
SE OZRI V LUNO!
GLEJ JO!
ZASTRMI SE VANJO!
IN SE VPRAŠAJ:
ME JE KAJ STRAH?

1. POGLAVJE

Ulf je opazoval radarski zaslon. Zelena črta je česala prek njega kakor uren urni kazalec. Radar je dvakrat pisknil, ko sta se na njem prikazali dve zeleni piki.

»Zmaja!« je Ulf dejal doktorici Poljanšek. »Prihajata!«

Ulf in doktorica Poljanšek sta bila v observatoriju, v opazovalni sobi visoko nad streho Krajnikovega dvorca.

Doktorica Poljanšek je stala ob ogromnem stenskem zemljevidu. Sledila je letu zmajev od njunega gnezdišča na drugi strani sveta.

»Priletela sta vse od Velikih vulkanov,« je rekla. Pokazala je rdečo črto, narisano na zemlje-

vidu, ki je označevala pot zmajske selitve. »Ognjebušna zmaja sta. Odrasla samica in njen mladček. Trenutno sta kakšnih petnajst kilometrov južno od nas in se nam bližata.« Doktorica Poljanšek je previdno premaknila dve rdeči buciki na zemljevidu, ki sta kazali, kje se zmaja nahajata.

Ulf še nikoli ni videl zmaja. Pogledoval je skozi okno observatorija. Zunaj je bila noč. Luna nad oblaki je bila skoraj polna. Metala je srebrn sij prek zverinskega parka in na Prostranem pašniku je videl sence, ki so se okorno premikale. Zveri so postajale nemirne. Tudi one so začutile bližino zmajev.

Ulf je vzel v roke daljnogled in pokukal skozenj. Na drugi strani Temačne hoste je opazil zvižajoče se kače na glavi gorgone, ki je zrla v nebo. Bodičasti okleponog je mahal z rilcem, dolgovrata žiranha pa je strmela iz svoje ograde in šavsala s čeljustmi.

Velikan Uroš je stal na mostu nad ogradami mesojedcev in čuval zverinski park. V mesečini je bil videti kakor mogočna skala, njegove orjaške rame so bile senca na polnočnem nebu.

Visoko iznad oblakov je poblisnil ogenj. »Doktorica Poljanšek, pogledjte!« je zaklical Ulf.

Hip zatem je sledil močnejši in svetlejši blisk.

»To je mati zmajevka,« mu je pojasnila doktorica Poljanšek.

Na nebu je zabobnelo.

Oblaki so se obarvali rdeče, ko sta se jim zmaja približala in poletela prek Prostranega pašnika in Temačne hoste. Zmajski ogenj je razžarjal nebo.

Ulf je zadržal sapo. Bobnenje je postalo glasnejše.

Nenadoma sta izmed oblakov privršali dve temni krilati zveri.

Ulf se je ozrl navzgor skozi stekleno kupolo observatorija. »POGLEJTE, DOKTORICA POLJANŠEK!«

Zazrl se je v orjaška zmaja, njuna krila so mahala prek nočnega neba, njuna repa valovila kakor krmili, ki ju usmerjata skozi zrak.

Mati zmajevka je zakrila luno, da je prek Krajnikovega dvorca legla črna senca. Letela je ob mladičku in mu dajala zavetje z ogromnimi krili. Večkrat je kratko in predirljivo zavreščala.

»Kliče ga,« je vznemirjeno dejala doktorica Poljanšek.

Zmajski mladiček je poletel bolj naravnost in se držal matere, ko sta oba poletela prek observatorija.

»Kam gresta?« je vprašal Ulf.

»Selita se na Grenlandijo, v Ledeno gorovje,« mu je povedala doktorica. »Ne bosta se ustavila, dokler ne prispeta na cilj.«

Ulf je skozi severno okno observatorija opazoval, kako zmajski ogenj počasi pojema v daljini. Predstavljal si je, kako je v Ledenem gorovju Grenlandije, daleč v divjini, kjer so zveri svobodne.

Ulf je odložil daljnogled in se spet ozrl k radarju. Na zaslonu sta zeleni piki piskali vseskozi bolj severno. »Kako dobro se imaš, če si divji kakor zmaj,« je rekel.

Doktorica Poljanšek je odprla predal in vzela iz njega star časopisni izrezek. »Na, poglej tole! Mati zmajevka ni bila vedno divja.«

Ulfu je podala izrezani članek. Nad njim je bil naslov:

ZMAJEVKA PROFESORJA KRAJNIKA.

Pod njim je bila slika odraslega moškega in dečka, ki opazujeta zmaja med vzletom s trate.

»To je mati zmajevka,« je dejala doktorica.
»Ta, ki si jo pravkar videl.«

Ulf se je zatopil v fotografijo in se popraskal po nosu.

»To fotografijo so posneli pred več kot petdesetimi leti,« mu je pojasnila doktorica. »Zmajevka je bila takrat mlajša. Tukaj se je rodila. Profesor Krajnik jo je izvalil iz jajca.«

Ulf je pogledal doktorico Poljanšek. »Kdo je profesor Krajnik?« je vprašal.

»Profesor Krajnik je že dolgo mrtev. Bil je prvi kriptozoolog, strokovnjak za ogrožene zveri. Krajnikov dvorec je bil njegovo domovanje.«

Vzela je Ulfu članek iz rok in ga odložila na mizo ob oknu. »Pridi, čas je, da greš spat!«

»Smem ostati pokonci in opazovati radar?« je prosil Ulf. Ozrl se je k zelenima pikama na zaslonu radarja.

»Ne skrbi! Ju bom jaz imela na očeh.« Doktorica je pobožala Ulfa po laseh. »Naspati se moraš.«

Sklonila se je in odprla leseno loputo na tleh.

»Potem pa lahko noč,« je rekel Ulf in splezal skozi loputo ter se začel spuščati po polžastih stopnicah v opazovalnem stolpu.

»Pa eno bolho za pomoč,« je še zaklicala doktorica Poljanšek.

Na dnu stolpa je Ulf odprl vrata in stopil na dvorišče. Ozrl se je k vhodnim vratom na privozu in tuhtal, kako bi bilo živeti v divjini.

V mesečini so se ogromna železna vrata pela kakor srebrna krila. Na vrhu so stale kovinske črke: **KDPMZ**.

Kraljevo društvo proti mučenju zveri je bilo Ulfovo domovanje. Tu je bil že vse svoje življenje. KDPMZ je bilo zatočišče za redke in ogrožene zverine vseh vrst — od trolov do vil, od morskih kač do demonov.

Doktorica Poljanšek, KDPMZ-jeva veterinarica, je rešila Ulfa, ko je bil star komaj mesec. Skrbela je za zveri, dokler niso bile pripravljene, da se vrnejo v naravo.

Ulf se je ozrl k observatoriju. Doktorica je stala ob oknu in ga opazovala.

Obrnil se je in krenil k skednjem in betonskim barakam: shrambi krmil, skladišču, valilnici, rentgenski enoti in območju za osamitev. Sledil je potki z dvorišča do drobne kamnite kočure na robu ograde. Na vratih in oknih je imela rešetke, na tleh pa svežo slamo. To je bil Ulfov brlog.

Vstopil je in legel na slamo, kjer jo je osvetljevala mesečina.

Ko je zvit ležal v majici in kavbojkah, bi Ulfa zlahka zamenjali za človeškega dečka. Če pa bi ga pogledali pozorneje, bi opazili njegova bosa, kosmata stopala, grobe kocine nad očmi in na licih ter dlani, prekrute z voljno dlako.

Po Ulfu se je pretakala zverinska kri.

Vsak mesec, ko je vzšla polna luna, je doživel enega največjih čudežev zverinske narave: popolno telesno preobrazbo iz dečka v volka.

Ulf je bil volkodlak.

2. POGLAVJE

Trideset kilometrov severno od Krajnikovega dvorca je vrh skalnate gore v mesečini stala postava.

Dolg krzneni plašč je plapolal v vetru, odvihlan visok krzneni ovratnik pa je metal senco na lastnikov obraz. Možak je okoli nosu in ust nosil privezan svetleč svilen robec.

Iz plašča je izvlekel teleskop in se zazrl v nebo.

»Izvrstno. Prav to potrebujem,« je zamrmral.

Mož se je ozrl navzdol po skalnatem pobočju.

»Krvičar! Kostnik! Pohitita!« je zaklical.

Po vzpetini sta plezala moška.

Prvi, majhen možak v razcapani obleki, je drobil prek skal kakor podgana in si brisal smrkavi